

במצולת כמו אבן, כנגד העמוד האמצעי הוא עוגיא"ל, שמשם עוג מלך הפשן, מצד שתי הזרועות הם (אגניא"ל) עזיא"ל, אגניא"ל משם אגג, ובו כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים. עזיא"ל משם עזאזל, ומשם עז"א ועזא"ל, והוא חזריא"ל, יכרסמנה חזיר מיער, ועליו נאמר ועל חרף תחיה, והוא שעריא"ל, שמשם רוח סערה, והוא עשו איש שעיר, ומשם שער באשה ערוה, ועליו התגבר אותו שנאמר בו עזי וזמרת י"ה ויהי לי לישועה, יהו"ה איש מלחמה יהו"ה שמו וגומר.

כנגד בינה שנאמר בה אלף בינה - אלה אלופי עשו, כנגד חכמה - אדם בליעל איש און, למעלה כתריא"ל (כרתיא"ל) כנגד כתר עליון, ומשם פרת לכל אלו שעובדים על התורה, ואותם כתרים התחתונים הם קלפות לעשר הספירות, ועשר ספירות בתוכן המת, ואלו הקלפות הן מחצה בין ישראל לאביהם שבשמים. בקלפות הללו מתלבש הקדוש ברוך הוא ושכינתו, לקים בשכינתו ומלכותו בכל משלה, ולקיים בו כי מלך על כל הארץ אלהי"ם, אבל למעלה במקומו נאמר לא יגרף רע, אלא הקלפות שלו למעלה הן לבושים מפמה גונים יפים של אור, שמהם התפשט הקדוש ברוך הוא בגלות, והתלבש באחרים הללו כדי לשמר את ישראל, שהם מתלבשים בקלפות הללו, וזהו בכל צרתם לו צר וכו'. בהתחלה נתן אותם בידי השליח שהוא גבריאל, ולא היה מזון לסמא"ל ולמחנות שלו אלא על ידי שליח, לו על ידי הקדוש ברוך הוא, וזה

אתמר (שמות טו ה) תהמת יכסימו ירדו במצולות כמו אבן, לקבל עמודא דאמצעייתא איהו עוגיא"ל דמתמן עוג מלך הפשן, מסטרא דתרין דרועין אינון (אגניא"ל) עזיא"ל, אגניאל מתמן אגג, וביה פי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים (שם א), עוזיא"ל, מתמן עזאזל, ומתמן עז"א ועזא"ל, ואיהו חזריא"ל, יכרסמנה חזיר מיער (תהלים פ יד), ועליה אתמר (בראשית כז ז) ועל חרף תחיה, ואיהו שעריא"ל, דמתמן רוח סערה, ואיהו עשו איש שעיר, ומתמן שער באשה ערוה, ועליה אתקף ההוא דאתמר ביה (שמות טו ב) עזי וזמרת י"ה ויהי לי לישועה, יהו"ה איש מלחמה יהו"ה שמו וגומר.

לקבל בינה דאתמר בה אלף בינה, אליון אלופי עשו, לקבל חכמה אדם בליעל איש און, לעילא כתריא"ל (נ"א כרתיא"ל) לקבל כתר עליון, ומתמן פרת לכל אליון דעברין על אורייתא, ואינון פתרין תתאין אינון קליפין לעשר ספירן, ועשר ספירן מוחא בגויהו, ואליון קליפין אינון מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים, באליון קליפין מתלבש קודשא בריך הוא ושכינתיה, לקיימא בשכינתיה (תהלים קג ט) ומלכותו בכל משלה, ולקיימא ביה (שם מד ח) כי מלך על כל הארץ אלהי"ם, אבל לעילא באתריה אתמר (שם ח ה) לא יגרף רע, אלא קליפין דיליה לעילא אינון לבושים מפמה גוונים שפירין דנהורא, דמנהון אתפשט קודשא בריך הוא בגלותא, ואתלבש באליון אחרנין, בגין לנטרא לישראל, דאינון מתלבשין באליון קליפין, ודא איהו (ישעיה סג ט) בכל צרתם לו צר (דף קט ו"א) וכו', בקדמיתא י"ה לון בידא דשליח בגלל החטאים של ישראל הוא התלבש בהם, וכביכול בא

דְּאִיהוּ גְבַרְיָאֵל, וְלֹא הוּא מְזוּנָא לְסַמְאֵל
 וְלִמְשַׁרְיָיִן דִּילִיָּה אֶלָּא עַל יְדֵי שְׁלִיחָא, בְּגִין
 חוּבִין דְּיִשְׂרָאֵל אֲתַלְבַּשׁ הוּא בְּהוֹן, וְכַבֵּיכּוּל
 אֲתִי לִיָּה עַל יְדֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְהֵאִי
 אִם יִשְׂרָאֵל אֲזֵלִין בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל וּמְקַיְיִמִין
 אֲרִיִּיתָא וּפְקוּדֵין דִּילִיָּה, וְאִם חֶסֶד וְשְׁלוֹם לֹא
 מְקַיְיִמִין אֲרִיִּיתָא וּפְקוּדֵין דִּילִיָּה, יְהִיב עֲשֵׂר
 כְּתָרִין בִּידוּי דְסַמְאֵל, וְלֹא צְרִיךְ מְזוּנָא לֹא
 מִידָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כֹּל שְׁפָן מְשַׁלְיַחָא
 דִּילִיָּה, וְדָא לְפִרְעָה דְאָמַר (יחזקאל כט ג) לִי יְאוּרִי
 וְאֲנִי עֲשִׂיתִנִּי, בְּגִין דְחָזָא כְּתָרִין נוֹכְרָאִין בִּידָא
 דְסַמְאֵל, דְבְקָדְמִיתָא כַּד הוּוּ כְּתָרִין תַּתְּאִין
 בִּידָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַה כְּתִיב
 בְּיִשְׂרָאֵל (דברים כח י) וְרָאוּ כֹל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם
 יְהוֹ"ה נִקְרָא עֲלֶיךָ, וּבְזִמְנָא דְאִינוּן כְּתָרִין
 נוֹכְרָאִין בִּידָא דְסַמְאֵל, לֹא דְחָלִין אוּמִין
 דְעַלְמָא מִיִּשְׂרָאֵל, וְעַבְדִּין בְּהוּוּ פְרַעוֹתֵיהוּ, עַד
 שְׁעַתָּא דְפוּרְקָנָא דִּיתְקַיִים בְּהוּוּ (זכריה יג ב) וְאֵת
 רוּחַ הַטּוֹמְאָה אֲעֵבִיר וְכוּ', דְאֵלִין קְלִיפִין
 גְּרַמִּין אֲפֻרְשׁוּתָא בִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבִין
 יִשְׂרָאֵל, וְדָא אִיהוּ רְזָא כִּי אִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִיוּ
 מִבְּדָלִים בֵּינְכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם (ישעיה נט ב), וְעַתִּיד
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַעְבְּרָא אֵלִין קְלִיפִין,
 וְלֹא תַחְזָא לְיִשְׂרָאֵל בְּמוֹתָא מְלָגָאוּ, הֲדָא הוּא
 דְכְתִיב (שם ל כ) וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיף וְהִיוּ עֵינֶיךָ
 רוֹאוֹת אֶת מוֹרִיף, וְלֹא יִהְיֶה מְחִיצָה בֵּין
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ וּבֵין יִשְׂרָאֵל.

אִם יִשְׂרָאֵל הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׁרָה
 וּמְקַיְיִמִים אֶת הַתּוֹרָה וְאֵת
 מִצְוֹתָיו, וְאִם חֶסֶד וְשְׁלוֹם לֹא
 מְקַיְיִמִים אֶת הַתּוֹרָה וְאֵת
 מִצְוֹתָיו, נוֹתֵן עֲשֵׂרָה כְּתָרִים בִּידֵי
 סַמְאֵל, וְלֹא צְרִיךְ מְזוּן לֹא מִיד
 הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא, כֹּל שְׁפָן
 מְשַׁלְוֹחוּ, וְזֶה לְפִרְעָה שְׁאֵמַר לִי
 יְאוּרִי וְאֲנִי עֲשִׂיתִנִּי, מְשׁוּם שְׂרָאָה
 כְּתָרִים נְכָרִים בִּיד סַמְאֵל,
 שְׁבַתְחֵלָה, כְּשֵׁהוּ הַכְּתָרִים
 הַתַּחְתּוֹנִים בִּידֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ
 הוּא, מַה כְּתוּב בְּיִשְׂרָאֵל? וְרָאוּ
 כֹּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שָׁם יְהוֹ"ה נִקְרָא
 עֲלֶיךָ, וּבְזִמְנָא שְׁאוּתָם כְּתָרִים
 נְכָרִים בִּיד סַמְאֵל, לֹא פוֹחַדִּים
 אֲמוֹת הָעוֹלָם מִיִּשְׂרָאֵל וְעוֹשִׂים
 בְּהֶם כְּרַצוֹנָם, עַד שְׁעַת הַגְּלוּת
 שְׂיִתְקַיִים בְּהֶם וְאֵת רוּחַ הַטּוֹמְאָה
 אֲעֵבִיר וְכוּ', שְׁאֵלוּ הַקְּלִפּוֹת
 גוֹרָמוֹת לְהַפְרָדָה בֵּין הַקְּדוֹשׁ
 בְּרִיךְ הוּא וּבֵין יִשְׂרָאֵל, וְזֶהוּ
 הַסּוּד שֶׁל כִּי אִם עֲוֹנוֹתֵיכֶם הִיוּ
 מִבְּדָלִים בֵּינְכֶם וּבֵין אֱלֹהֵיכֶם,
 וְעַתִּיד הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא לְהַעֲבִיר
 אֶת הַקְּלִפּוֹת הַלְלוּ וְלַהֲרֹאוֹת
 לְיִשְׂרָאֵל בְּמַחַ שְׂמֵבִפְנִים, זֶהוּ
 שְׂכִינְתוֹ וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיף וְהִיוּ
 עֵינֶיךָ רוֹאוֹת אֶת מוֹרִיף, וְלֹא
 תִּהְיֶה מְחִיצָה בֵּין הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ
 הוּא וְשְׂכִינְתוֹ וּבֵין יִשְׂרָאֵל.
 וּבְזִמְנָא שְׁעַר הַסְּפִירוֹת
 מִתְּלַבְּשׁוֹת בְּקְלִפּוֹת הַלְלוּ, אֵלוּ
 שְׂמֵפִירִים אֶת הַקְּלִפּוֹת עוֹשִׂים
 שְׂבוּעָה בְּשִׁמוֹת וּבְהַיּוֹנוֹת שֶׁל
 הַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא לְקְלִפּוֹת הַלְלוּ
 וּמִבְטְלִים אֶת הַגְּזָרָה, וְעַל
 הַקְּלִפּוֹת הַלְלוּ אֲמָרוּ שְׁצִרְיָךְ
 הַבְּדֵלָה, שְׁהַקְּדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא
 הַתְּלַבֵּשׁ בְּהֶם בִּימּוֹת הַחֹל,
 וּבְשִׁבְתָּ מִתְּפַשֵּׁט מֵהֶם וּמִתְּלַבֵּשׁ
 בְּלְבוּשֵׁי הַקְּדוֹשׁ, וְעֲשֵׂרָה לְבוּשִׁים
 מְנַהוֹן וְאֲתַלְבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁין

דְּקִדָּשׁ, וְעִשְׂרָה לְבוֹשִׁין אֵינוֹן דְּקִדָּשׁ, דְּאִתְמַר בְּהוּן (דברים לב יב) יהו"ה בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עֲמוֹ אֶל נִכְר, בְּד"ד עֶשֶׂר, כְּחֻשְׁבוֹן עֶשֶׂר קְלָפוֹת הַחַל, כְּשִׁמְתִּלְבַּשׁ בָּהֶם, נֶאֱמַר בְּדָד יֵשֵׁב מְחוּץ לְמַחְנֵה מוֹשְׁבוֹ, בְּאוֹתָהּ קְלָפָה שְׁגוּרִים אָדָם לְהִתְלַבֵּשׁ בָּהּ שֵׁם ה', בּוֹ נוֹטֵל נִקְמָה, וּבִשְׂבִיל זֶה לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהו"ה אֱלֹהֵיךָ לְשׂוֹא, וּבִשְׂבִיל זֶה תִקְנֶנּוּ בְּהַבְדֵּלָה הַמְבַדֵּיל בֵּין קִדָּשׁ לְחַל וּבֵין אֹר לְחֻשְׁף, דְּלֹא יִחַבֵּר קְלִיפִין דְּחוֹל לְקְלִיפִין דְּקִדָּשׁ, וְלֹא יַעֲבִיד לֹון תַּעֲרוּבַת.

הם של קדש, שנאמר בהם יהו"ה בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאֵין עֲמוֹ אֶל נִכְר. בְּד"ד עֶשֶׂר, כְּחֻשְׁבוֹן עֶשֶׂר קְלָפוֹת הַחַל, כְּשִׁמְתִּלְבַּשׁ בָּהֶם, נֶאֱמַר בְּדָד יֵשֵׁב מְחוּץ לְמַחְנֵה מוֹשְׁבוֹ, בְּאוֹתָהּ קְלָפָה שְׁגוּרִים אָדָם לְהִתְלַבֵּשׁ בָּהּ שֵׁם ה', בּוֹ נוֹטֵל נִקְמָה, וּבִשְׂבִיל זֶה לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהו"ה אֱלֹהֵיךָ לְשׂוֹא, וּבִשְׂבִיל זֶה תִקְנֶנּוּ בְּהַבְדֵּלָה הַמְבַדֵּיל בֵּין קִדָּשׁ לְחַל וּבֵין אֹר לְחֻשְׁף, דְּלֹא יִחַבֵּר קְלִיפִין דְּחוֹל לְקְלִיפִין דְּקִדָּשׁ, וְלֹא יַעֲבִיד לֹון תַּעֲרוּבַת.

וְדֹא אִיהוּ (ויקרא יט ט) שְׂדֵךְ לֹא תִזְרַע כְּלֵאִים וּבִגְדֵי כְלֵאִים שֶׁעֲטַנּוּ, וְכֹל מִי שֶׁמְעַרֵב אוֹתָם, נֶאֱמַר בּוֹ אֶת מִקְדָּשׁ יְהו"ה טִמֵּא וּגְוֹמַר, שְׂבִשְׁבַת שְׁמִתְפַּשֵּׁט הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאֲלוֹ הַלְבוּשִׁים וּמִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁי קִדָּשׁ, לֹא צְרִיךְ לְקָרֵב לְפָנָיו (לפניהם) לְבוּשֵׁי חַל, שֶׁהֵמַח לֹא מְקַבֵּל טִמְאָה. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב הָלֹא כֹה דְבָרֵי כְּאֵשׁ נֶאֱמַר יְהו"ה, שְׂבוֹ לֹא יִכּוֹל לְהִתְעַרֵב שׁוֹם עֵרוֹב, אֲלֵא בְּלְבוּשִׁים שְׁמִתְלַבֵּשׁ בְּשִׁבַת וַיּוֹם טוֹב יִכּוֹל לְהִתְעַרֵב, וּבִשְׂבִילֵם צְוָה לַעֲשׂוֹת הַבְּדֵלָה, שְׁלִמְטָה יֵשׁ עֵץ מְעַרֵב טוֹב וְרַע כְּלֵאִים, וְעֲלִיו נֶאֱמַר וּמַעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ הֵמַח שְׁלוֹ בְּבִרְיָאָה יִכּוֹלָה לְהִתְעַרֵב עֲמוֹ קְלָפָה, אֲבָל הֵמַח שֶׁהוּא אֹר בְּדִרְךָ אֲצִילוֹת, לֹא יִכּוֹלָה לְהִתְעַרֵב עֲמוֹ (בו) שׁוֹם תַּעֲרוּבַת.

וְדֹא אִיהוּ (ויקרא יט ט) שְׂדֵךְ לֹא תִזְרַע כְּלֵאִים וּבִגְדֵי כְלֵאִים שֶׁעֲטַנּוּ, וְכֹל מִי שֶׁמְעַרֵב אוֹתָם, נֶאֱמַר בּוֹ אֶת מִקְדָּשׁ יְהו"ה טִמֵּא וּגְוֹמַר, שְׂבִשְׁבַת שְׁמִתְפַּשֵּׁט הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאֲלוֹ הַלְבוּשִׁים וּמִתְלַבֵּשׁ בְּלְבוּשֵׁי קִדָּשׁ, לֹא צְרִיךְ לְקָרֵב לְפָנָיו (לפניהם) לְבוּשֵׁי חַל, שֶׁהֵמַח לֹא מְקַבֵּל טִמְאָה. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב הָלֹא כֹה דְבָרֵי כְּאֵשׁ נֶאֱמַר יְהו"ה, שְׂבוֹ לֹא יִכּוֹל לְהִתְעַרֵב שׁוֹם עֵרוֹב, אֲלֵא בְּלְבוּשִׁים שְׁמִתְלַבֵּשׁ בְּשִׁבַת וַיּוֹם טוֹב יִכּוֹל לְהִתְעַרֵב, וּבִשְׂבִילֵם צְוָה לַעֲשׂוֹת הַבְּדֵלָה, שְׁלִמְטָה יֵשׁ עֵץ מְעַרֵב טוֹב וְרַע כְּלֵאִים, וְעֲלִיו נֶאֱמַר וּמַעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, מִשׁוּם שְׁאוֹתוֹ הֵמַח שְׁלוֹ בְּבִרְיָאָה יִכּוֹלָה לְהִתְעַרֵב עֲמוֹ קְלָפָה, אֲבָל הֵמַח שֶׁהוּא אֹר בְּדִרְךָ אֲצִילוֹת, לֹא יִכּוֹלָה לְהִתְעַרֵב עֲמוֹ (בו) שׁוֹם תַּעֲרוּבַת.

לְאִתְעַרְבָא עֲמִיה (נ"א ביה) שׁוֹם תַּעֲרוּבַת. וְאִית אֵילָנָא דְטוֹב וְרַע דְקְלִיפִין, דְּאֵינוֹן גְּרַעֲיִנִין אֵינוֹן מְלָגָאוּ רַע, וּמוֹחָא דְקִיק מְלָבֵר טוֹב, וְאִית דְּמוֹחָא דְקִיקָא מְלָבֵר טוֹב וּמוֹחָא סְגִי בִישׁ מְלָגָאוּ, כְּגוֹן דְּהָבָא וְכִסְפָא זַעִיר מְצוּפָה מְלָבֵר, וְעוֹפְרַת סִיגִים מְלָגָאוּ,

וַיֵּשׁ אֵילָן שֶׁל טוֹב וְרַע שֶׁל הַקְלָפוֹת, שְׁאוֹתָם גְּרַעֲיִנִים הֵם מְבַפְּנִים רַע, וְהֵמַח דִּק מְבַחוּץ טוֹב, וַיֵּשׁ שְׁמַח דִּק מְבַחוּץ טוֹב, וּמַח גְּדוֹל רַע מְבַפְּנִים, כְּמוֹ זֶהב וְכִסְף מְעַט מְצַפָּה מְבַחוּץ וְעוֹפְרַת סִיגִים מְבַפְּנִים, זֶה מוֹנִיטִין שֶׁל שְׁקַר, פִּיּו טוֹב וְלְבוֹ רַע, וַיֵּשׁ

דא מוניטא דשקרא, פומיה טב ולביה ביש,
ואית דאיהו קליפה מלבר ומוחא מלגאו,
ועלייהו גולל אור מפני חשך וחשך
מפני אור.

ואית אילנא לתתא דעבודה זרה, דלית ליה
מוחא אלא קליפה מלגאו ומלבר,
ועליה אתמר (תהלים א ד) לא כן הרשעים פי אם
כמוץ אשר תדפנו רוח, ואיהי אשרה דנטעין
אומין דעלמא קדם עבודה זרה, דאיבא דיליה
מוץ אשר תדפנו רוח, בזמנא דייתי מלכא
משיחא (דף קט ע"ב) עתיד קודשא בריה הוא
לאעברא כל אלין קליפין לעילא ואמצעיתא
ותתא, ולא יהא ערבוביא בפמליא דלעילא,
בההוא זמנא (דברים לב יב) יהו"ה בדר ינחננו
לישראל ואין עמו אל נכר, בההוא
זמנא (בראשית ד ב) ותוסף ללדת, איתוסף רוחא
דקודשא על ישראל, הדא הוא דכתיב (יחזקאל
לו כו) ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן
בקרבכם.

(אמר המגיה זה הלשון מצאתי בס"א).

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי בארמא, אודמן רבי אלעאי עמהון,
אמר רבי יוסי לרבי אלעזר שמעת בהאי קרא אמאי אתמר
ביה את את תרי זמני, בתר דאמר ותוסף ללדת את אחיו, מאי
את הבל, והא תלת רבוין הקא, תרין אתין רבוין, ותוסף ללדת
רבוניא, הא תלת רבוין, אמר ליה שמענא דתלת רבוין אלין איגון
תלת טפין דאודריקו מאדם קדמא (ג"א קדמא דאתמר בהון
אלה), אמר ליה והא אנא שמענא (בראשית ב ד) אלה תולדות
השמים והארץ תמן תה"ו, אמר ליה ודאי הכי הוא, דמתמן הנה
קין יסודיה ועקריה קדם דאתא לעלמא, אמר ודאי רוא עלאה
אתגלייא דלא שמענא עד השתא.

אמר ליה אם כן אלין טפין דאתוספו הקא מאי גינהו, אמר ודאי
על אלין תלת טפין שריון תלת חכמות, חד איהו חכמת
המחשבה, ותניינא חכמת הדבור, ותליחא חכמת המעשה, ואיגון
תלת עלמין סתימין, תלת טפין דתליון מן מוחא עלאה סגול
על שלש הטפות הללו שורות שלש חכמות, אחת היא חכמת הדבור,

שהוא קלפה מבחוץ ומח
מבפנים, ועליהם נאמר גולל אור
מפני חשך וחשך מפני אור.
ויש עץ למטה של עבודה זרה
שאין לו מח, אלא קלפה מבפנים
ומבחוץ, ועליו נאמר לא כן
הרשעים כי אם כמוץ אשר תדפנו
רוח, והיא האשרה שנוטעים
אמות העולם לפני עבודה זרה,
שפריה מוץ אשר תדפנו רוח.
בזמן שיבא מלך המשיח, עתיד
הקדוש ברוך הוא להעביר את
כל הקלפות הללו למעלה
ובאמצע ולמטה, ולא תהיה
ערבוביה בפמליה של מעלה,
באותו זמן יהו"ה בדר ינחננו,
לישראל, ואין עמו אל נכר,
באותו זמן ותוסף ללדת, נוספת
רוח של קדש על ישראל. זהו
שפתוב ונתתי לכם לב חדש ורוח
חדשה אתן בקרבכם.

(אמר המגיה זה הלשון מצאתי בס"א)

רבי אלעזר ורבי יוסי היו הולכים
בדרך, הודמן רבי אלעאי עמהם.
אמר רבי יוסי לרבי אלעזר,
שמעת בפסוק הזה למה נאמר
בו את את פעמים, אחר שאמר
ותוסף ללדת את אחיו, מה זה
את הבל? והרי שלשה רבוים יש
כאן: שני אתים - רבוים, ותוסף
ללדת - רבוני, הרי שלשה
רבוים? אמר לו, שמעתי
ששלשה רבוים אלו הם שלש
טפות שנוזקו מאדם הראשון
(הראשון שנאמר בהן אלה). אמר לו, והרי
אני שמעתי, אלה תולדות
השמים והארץ - שם תה"ו.
אמר לו, ודאי כך הוא, שמשם
היה קין יסודו ועקרו לפני שבא
לעולם. אמר, ודאי סוד עליון
התגלה שלא שמענו עד עתה.
אמר לו, אם כן, הטפות הללו
שנוספו כאן מה הן? אמר, ודאי